

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Ek/3328/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122493667
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122493667.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnených: 1/ V. Z., nar. XX.XX.XXXX, 2/ O. Z., nar. XX.XX.XXXX, obe oprávnené trvale bytom W. utca XX/B, R., X., zastúpené zákonným zástupcom: Mgr. L. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. utca XX/B, R., X., v konaní právne zast.: DOBIAŠOVÁ | law firm s.r.o., so sídlom Šoltésovej 18, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 655 809, proti povinnému: U. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/X, XXX XX M.-V. X., v konaní právne zast. JUDr. Jozefom Dobrovičom, LL.M., advokátom, so sídlom AK v Bratislave, Záhradnícka 27, o vymoženie zameškaného výživného, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Martin Hermanovský, so sídlom exekútorského úradu Moskovská 18, 811 08 Bratislava, sp. zn. 283EX 23/23, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, vydaného vyšším súdnym úradníkom dňa 06.04.2023, sp. zn. 13Ek/3328/2022, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

II. Súd oprávneným 1/ - 2/ **p r i z n á v** a spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov právneho zastúpenia voči povinnému v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti vo výške 147,48 EUR, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 06.04.2023 rozhodnutie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a oprávneným priznal nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 147,48 EUR (výrok II). V odôvodnení za použitia ustanovení § 61k ods. 1-3, ods. 5, § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a § 44 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) konštatoval, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ktorý však posúdil ako nedôvodný. Oprávnení sa domáhali v exekučnom konaní vymoženia zameškaného výživného, na základe exekučného titulu - rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 2P/79/2020-1694, zo dňa 05.09.2022, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 28.09.2022 vo výrokoch IV. a V. v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I, č. k. 2P/79/2020-1705 zo dňa 05.09.2022. Povinný sa voči začatej exekúcii bránil návrhom na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodňoval tým, že výroky IV. a V. exekučného titulu, týkajúce sa zameškaného výživného, nie sú (predbežne) vykonateľné, pričom voči nim podal odvolanie. Oprávnené so zastavením exekúcie nesúhlasili.

2/ Vyšší súdny úradník uviedol, že exekučný titul, t.j. rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 2P/79/2020-1694 zo dňa 05.09.2022, doposiaľ nebol zrušený ani zmenený, a preto naďalej predstavuje vykonateľný exekučný titul (ktorý obsahuje obe zložky vykonateľnosti, t. j. ako formálnu, tak i materiálnu), na základe ktorého sa dôvodne vykonáva exekúcia. Exekučným titulom bola povinnému uložená vyživovacia povinnosť, pričom také rozhodnutie je predbežne vykonateľné. Uvedené preukazuje aj

doložka vykonateľnosti, podľa ktorej rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť dňa 28.09.2022. Podotkol, že vykonateľnosť nenastáva vyznačením doložky vykonateľnosti, ale po splnení procesných podmienok, ktorým v tomto prípade je ustanovenie § 44 CMP, z ktorého vyplýva úprava predbežnej vykonateľnosti rozhodnutí o výživnom ku dňu jeho doručenia povinnej osobe (tzn. nastáva priamo zo zákona). V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 386/2018 zo dňa 20.6.2018, podľa ktorého: „Rozsudky na plnenie výživného sú v zmysle § 44 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) predbežne vykonateľné. Všeobecným pravidlom je, že rozhodnutie je vykonateľné po jeho právoplatnosti. Existujú však situácie, keď táto následnosť je narušená a rozhodnutie sa stáva vykonateľným predtým, ako nadobudne právoplatnosť, ide o tzv. predbežnú vykonateľnosť rozhodnutia. K predbežnej vykonateľnosti dochádza rozhodnutím súdu (napr. § 233 CSP) alebo nastáva zo zákona (ex lege) (napr. §44 CMP). V prejednávanej príhode výrok exekučného titulu bol jednoznačný v tom, že nič nepojednávalo vykonateľnosti tohto rozsudku v tom zmysle, že by napr. odkladal jeho predbežnú vykonateľnosť. Z tohto pohľadu výrok exekučného titulu nemohol v sťažovateľovi vyvolať dojem, že nejakým spôsobom modifikuje okamih nadobudnutia jeho vykonateľnosti oproti tomu, ako to vyplýva z § 44 CMP. Preto pri bežnej opatrnosti si sťažovateľ mohol byť vedomý aj ďalšej vlastnosti rozsudku - t. j. jeho vykonateľnosti a aj okamihu, kedy k tejto vykonateľnosti v zmysle § 44 CMP dochádza.“ Skutočnosť, že povinný podal proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie nemá vplyv na samotnú vykonateľnosť, keďže podanie odvolania proti predbežne vykonateľnému rozsudku nemá za následok odklad jeho vykonateľnosti. Ďalej vyšší súdny úradník pripomenul, že v zmysle § 62 ods. zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „ZoR“) je plnenie vyživovacej povinnosti oboch rodičov (otca aj matky) k dieťaťu ich zákonnou povinnosťou, ktorá vzniká najskôr odo dňa ich narodenia a trvá do času, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. Vyživovacia povinnosť povinného k oprávneným vyplýva priamo zo ZoR, pričom zákon upravuje aj minimálnu výšku výživného, ktorým je rodič povinný prispievať na výživu maloletého dieťaťa. Vyživovacia povinnosť tak nie je naviazaná na súdne rozhodnutie o vyživovacej povinnosti (ani podmienená napríklad rozsahom styku povinného s oprávnenými), pretože táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona. Rozhodnutie o vyživovacej povinnosti slúži len na stanovenie výšky vyživovacej povinnosti (v prípade, ak pomery povinného rodiča odôvodňujú priznanie vyššieho výživného ako je minimálne výživné) a ako exekučný titul v prípade, ak si povinný rodič neplní vyživovaciu povinnosť dobrovoľne.

3/ Povinný svoj dlh dobrovoľne nesplnil, k jeho zániku nedošlo žiadnym zo zákonom predpokladaných dôvodov (§ 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku), exekučný titul nebol zrušený (§ 61 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku) a povinný nepreukázal také skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu (§ 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku). Zákonodarca výslovne v texte zákona (Exekučného poriadku) neuviedol, ktoré konkrétne skutočnosti bránia vymáhateľnosti exekučného titulu podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, no z dôvodovej správy, literatúry (napr. C.H. Beck, Exekučný poriadok - Komentár, 3. vydanie) i konštantnej judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 3/2011 z 28.03.2012) vyplýva, že k takým patrí napríklad premlčanie, nedostatok hmotnoprávnej legitímácie, dôvody vyplývajúce z insolvenčného práva, ale aj iné skutočnosti, pre ktoré sa nemala exekúcia vôbec začať (neexistencia exekučného titulu, exekučný titul dosiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, rozhodnutie nie je materiálne vykonateľné a pod.), a iné. Teda také skutočnosti, o ktorých je ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie zrejme, že bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Povinný nepredložil súdu rozhodnutie, ktorým by bola jeho vyživovacia povinnosť zrušená alebo zmenená (pričom súd vlastnou činnosťou zistil, že konanie o odvolaní vedené na Krajskom súde v Bratislave nie je doposiaľ právoplatne skončené), a preto nie je vopred možné ustáliť záver či bude povinný v konaní úspešný. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré súd exekúciu zastaví, no skutočnosti tvrdené povinným pod žiaden z nich nespádajú, preto vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

4/ Proti rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej uviedol, že nepopiera predbežnú vykonateľnosť rozsudku o bežnom výživnom. Popieral však predbežnú vykonateľnosť zameškaného výživného. Samotná exekúcia sa týka práve zameškaného (zročného) výživného. Je bežnou praxou súdov, že zameškané výživné sa určuje v samostatnom výroku a povinný ho uhradza až po právoplatnom skončení konania. K tvrdeniu súdu, že inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu, povinný uviedol, že návrhom na zastavenie exekúcie sa domáhal zastavenia exekúcie, ktorá bola začatá na základe exekučného titulu, ktorý podľa jeho názoru ešte nebol vykonateľný. Keby predmetná exekúcia smerovala voči vymáhaniu bežného výživného, nemal by

najmenší dôvod podávať návrh na zastavenie exekúcie. Povinný bežné výživné v stanovenej výške platí riadne a včas. Nie je tak žiadnym spôsobom ohrozená výživa maloletých detí a nebola ani počas celého súdneho konania. Súd prvej inštancie sa pri vynesení rozsudku dopustil chyby, a to tým, že spojil výrok o bežnom výživnom s výrokom o zameškanom výživnom do jedného výroku, čím spôsobil, že aj výrok o zameškanom výživnom nadobudol charakter výroku o výživnom s predbežnou vykonateľnosťou, čo je v rozpore so zámerom zákonodarcu zákonného ustanovenia o predbežnej vykonateľnosti, ktorým sa malo dosiahnuť, aby výživa maloletých detí nebola v ohrození v prípade podaného opravného prostriedku, čo tu v žiadnom prípade nehrozí. Proti exekučnému titulu bol podaný riadny opravný prostriedok. Úspech v spore nemá zaručený ani jedna zo strán konania, čo môže znamenať aj to, že výživné na maloleté deti bude určené v nižšej sume a tým pádom bude nižšie aj zameškané výživné. No úhradou výživného na maloleté deti sa toto považuje za spotrebované a preto spôsob, akým súd prvej inštancie rozhodol v podstate znemožňuje akúkoľvek obranu proti stanovenej výške zameškaného výživného, ktorého výška sa práve po odvolaní môže zmeniť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je bezprecedentným zásahom do princípov súdneho konania, založených na možnosti podať opravný prostriedok. Súd, ktorý vydal daný exekučný titul, zásadným spôsobom pochybil, a toto pochybenie matka oprávnených využila. V prípade, ak by došlo k vykonaniu exekúcie zameškaného výživného, a odvolací súd by následne stanovil nižšie výživné ako to, ktoré je stanovené v súčasnom rozhodnutí, povinný by nemal zákonnú možnosť požadovať vrátenie už uhradeného zameškaného výživného nad rámec ktorý by mohol byť určený odvolacím konaním. Zároveň by došlo k závažnému zhoršeniu životnej situácie povinného a jeho rodiny. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby súd druhej inštancie uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, zo dňa 06.04.2023, sp. zn. 13Ek/3328/2022 zrušil a vrátil na opätovné prejednanie.

5/ Oprávnení so sťažnosťou povinného nesúhlasili. Tvrdenie povinného, že predbežne vykonateľný je len výrok o bežnom výživnom a nie výrok o zročnom výživnom je scestné a nemá oporu v § 44 CMP. Ten bez akejkoľvek možnosti výnimky určuje, že rozsudky o výživnom (t.j. vrátane zročného výživného) sú v celom svojom rozsahu predbežne vykonateľné, teda že ich možno vykonať bez ohľadu na ich právoplatnosť. Prvostupňový súd prijal správny záver, keď konštatoval, že podanie odvolania proti predbežne vykonateľnému rozsudku nemá žiaden vplyv na jeho vykonateľnosť. Zastávali názor, že zročné výživné je de facto bežným výživným s odloženou splatnosťou, ktorú určil súd v konečnom rozsudku, a ktoré mal povinný otec hradiť počas súdneho konania. To, že povinný si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť vo výške bežného výživného počas celého súdneho konania a uspokojil sa len s plnením nevyhnutného výživného, je výlučne na zodpovednosti povinného, avšak nie je možné takéto správanie povinného vykladať na úkor maloletých detí. Dôvody uvedené v sťažnosti povinného nemajú oporu ani v § 44 CMP a ani v zákone o rodine. Tvrdenie povinného, že údajne nie je žiadnym spôsobom ohrozená výživa dvoch maloletých detí (o ktoré sa stará matka samoživiteľka), a že naopak dôjde údajne k závažnému zhoršeniu životnej situácie povinného a jeho rodiny (zamestnanej manželky a 1 maloletého dieťaťa) je v rozpore s predloženými dôkazmi v tomto konaní ako aj vo veci samej, z ktorých vyplýva nepomerne vyššia životná úroveň povinného a jeho rodiny v porovnaní so životnou úrovňou matky a maloletých detí. Tvrdenie povinného, že prvostupňový súd zásadným spôsobom pochybil, keď zročné výživné uložil zaplatiť povinnému v lehote 2 mesiacov od doručenia rozsudku, je len účelovým a zmätočným tvrdením v snahe predĺžiť exekučné konanie a opätovne matku s maloletými deťmi viesť do hmotnej núdze, keďže bežné výživné nekompenzuje dlhy vrátane nezaplatených účtov matky z obdobia, za ktoré práve povinný mal uhradiť zročné výživné. Tvrdenie povinného, že je bežnou praxou, že povinný uhrádza zročné výživné až po právoplatnom skončení konania, podľa ich názoru nie je pravdivé, pretože práve okamžitá vykonateľnosť rozhodnutí o výživnom (vrátane zročného výživného) je dôležitým princípom, ktorý chráni vyživovaného ako slabšiu stranu, a to maloleté deti, ktoré „úverujú“ povinného v plnení jeho zákonnej vyživovacej povinnosti až do rozhodnutia súdu (viď uznesenie NS SR, sp. zn. 3Cdo 98/2008). Poukázali na úmysel zákonodarcu prezentovaný v dôvodovej správe k CMP: „Úprava reflektuje funkcie vyživovacej povinnosti smerujúce k zabezpečeniu uspokojenia materiálnych potrieb v rodinnoprávnych vzťahoch. Tento osobitný účel pri všetkých druhoch vyživovacích povinnosti, vrátane vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom zdôrazňuje predkladateľ nastavením predbežnej vykonateľnosti rozsudkov o výživnom, a to ex lege.“ Zmysel predbežnej vykonateľnosti je z hľadiska ústavnoprávnych garancií potrebné vidieť v tom, že nie je účelné a ani ústavne konformné čakať s plnením tých potrieb (ktoré kryje výživné vrátane zročného výživného) na právoplatnosť rozhodnutia. Ak by pripustili, že dôjde minimálne k jednej derogácii zo strany druhostupňového súdu, čakanie na právoplatné rozhodnutie sa môže veľmi jednoducho dostať do priameho rozporu s garanciami v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcimi bezprietahové konanie. Nastavenie stavu lege lata aj ústavný súd vyhodnotil vo svojich rozhodnutiach kladne. Popretie predbežnej vykonateľnosti

zročného výživného by porušilo aj právo maloletého dieťaťa na výživu voči povinnému rodičovi, ktorý si ju počas súdneho konania dobrovoľne neplnil, ale špekulatívne vyčkával na rozhodnutie súdu (pričom otca neospravedlňuje dĺžka súdneho konania, ktorá mu nebránila dobrovoľne si plniť riadne výživné). Uvedené už samo o sebe implikuje dôvodnosť aktivácie exekučného procesu na báze inštitútu predbežnej vykonateľnosti pri zročnom výživnom, keďže riadnu vyživovaciu povinnosť si povinný mohol dobrovoľne plniť počas celého súdneho konania, čo však neurobil. Naopak bežnou súdnou praxou je, že súd zaviazne povinného otca uhradiť zročné výživné spolu s bežným výživným a to či už v splátkach alebo do určitej doby, aby bol naplnený účel výživného, ktoré si povinný dobrovoľne neplnil. Na základe vyššie uvedeného navrhli sťažnosť povinného zamietnuť a priznať im náhradu trov právneho zastúpenia.

6/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

9/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Zároveň sudca poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým súdca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa súdca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Aj vzhľadom na skutočnosti uvádzané povinným v sťažnosti sudca nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka dopĺňa nasledovné.

10/ Dôvodom návrhu na zastavenie exekúcie a sťažnosti bolo tvrdenie povinného, že vymáhané zameškané výživné nie je predbežne vykonateľné a exekúcia má byť zastavená. Svoj názor založil na presvedčení o nesprávnosti výrokov rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 2P/79/2020-1694 zo dňa 05.09.2022 vo vzťahu k zameškanému výživnému, ktoré nadobudli charakter výroku o výživnom s predbežnou vykonateľnosťou. Uvedené nebolo podľa neho zámerom zákonodarcu. Oprávnené považovali výroky o zameškanom výživnom za predbežne vykonateľné.

11/ Z vyššie uvedeného vyplýva, že medzi účastníkmi bola spornou skutočnosť, či možno výroky o zameškanom výživnom považovať za (predbežne) vykonateľné, a to i za situácie, že voči nim povinný podal odvolanie. Vyšší súdny úradník dospel v napadnutom rozhodnutí k záveru, že výroky týkajúce sa vymáhanej povinnosti sú predbežne vykonateľné a ani podanie odvolania nemá vplyv na ich predbežnú vykonateľnosť. S takým záverom sa zhoduje i sťažnostný súd, nakoľko priamo vyplýva z ustanovenia § 44 CMP, v ktorom nie je stanovená žiadna výnimka, teda vzťahuje sa na akékoľvek výživné bez rozdielu, vrátane zameškaného výživného. To je potom v rozpore s ničím nepodloženým tvrdením povinného o zámere zákonodarcu, ktorým sa malo dosiahnuť, aby výživa maloletých detí nebola v ohrození v prípade podaného opravného prostriedku. Ani z dôvodovej správy k ustanoveniu § 44 CMP taký úmysel zákonodarcu nevyplýva, ale naopak je v nej uvedené, že: „Úprava reflektuje funkcie vyživovacej povinnosti smerujúce k zabezpečeniu uspokojenia materiálnych potrieb v rodinnoprávnych vzťahoch. Tento osobitný účel pri všetkých druhoch vyživovacích povinnosti, vrátane vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom zdôrazňuje predkladateľ nastavením predbežnej vykonateľnosti rozsudkov o výživnom, a to ex lege.“ K záveru, že i výroky týkajúce sa zameškaného výživného sú predbežne vykonateľné, dospeli taktiež najvyššie súdne inštanície v SR vo svojich rozhodnutiach, napr. Najvyšší súd SR v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo 98/2008 z 01.12.2008, uviedol: „V prípade rozsudku, ktorý je predbežne vykonateľný,

plynie ale lehota na plnenie (už) od jeho doručenia povinnému účastníkovi. Vykonateľnosť teda v prípade takéhoto rozsudku predchádza právoplatnosť. Počiatok behu lehoty na plnenie pri takomto rozsudku sa preto neviaže na právoplatnosť rozsudku; deň právoplatnosti nie je tu z hľadiska vzniku vykonateľnosti významný. Keďže predbežne vykonateľný rozsudok možno vykonať bez ohľadu na právoplatnosť, nemá podanie odvolania proti predbežne vykonateľnému rozsudku za následok odklad jeho vykonateľnosti. Predbežne vykonateľnými sú v zmysle § 162 ods. 2 OSP priamo zo zákona (ex lege) tiež rozsudky odsudzujúce na plnenie výživného. Uvedené ustanovenie treba vykladať tak, že predbežne vykonateľné sú rozsudky odsudzujúce na plnenie a/ výživného, b/ pracovnej odmeny za posledné tri mesiace pred vyhlásením rozsudku. To znamená, že predbežne je vykonateľný tiež rozsudok ohľadne prisúdeného výživného, ktorého splatnosť nastala aj skôr než tri mesiace pred jeho vyhlásením. Uvedené možno uzavrieť konštatovaním, že predbežne možno vykonať rozsudky ukladajúce povinnosť platiť všetky druhy výživného podľa zákona o rodine bez obmedzenia a ohľadu na to, kedy nastala jeho splatnosť. Názor povinného, že rozsudky odsudzujúce na plnenie zročného výživného nie sú predbežne vykonateľné (lebo platením zročného výživného sa nenaplnuje zabezpečovacia, ale reparačná funkcia výživného), nemá oporu v uvedenom ustanovení zákona. V prejednávanej veci spočíva dovolaním napadnuté uznesenie na správnom právnom názore, že exekučný titul vo výrokoch o výživnom bol predbežne vykonateľný (bez obmedzenia) ex lege. Na tom nič nemohla zmeniť formulácia tej časti výroku uvedeného exekučného titulu, v ktorej sa povinnosť plniť viazala na právoplatnosť rozsudku. Rovnako bola z hľadiska predbežnej vykonateľnosti bez právneho významu skutočnosť, že exekučný titul bol napadnutý odvolaním. Tento exekučný titul bol vykonateľný tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej.“ I keď najvyšší súd posudzoval vykonateľnosť rozsudku na výživné ešte podľa ustanovení OSP, k zásadným zmenám nedošlo ani v novom procesnom predpise - CMP. Z odborného článku (JUDr. Robert Šorl, PhD. - Predbežná vykonateľnosť v rozhodnutí o vyživovacej povinnosti, Systém ASPI - stav k 02. 05. 2017 do čiastky 46/2017 Z.z., Predbežná vykonateľnosť v rozhodnutí o vyživovacej povinnosti - LIT34293Sk - posledný stav textu), možno konštatovať obdobný právny názor: „Zásadne platí, že rozsudok o výživnom, a to v celom svojom rozsahu, je predbežne vykonateľný, teda použitie právoplatnosti ako hraničného faktora na určenie vykonateľnosti rozsudku, či už vo vzťahu k už zročnému výživnému alebo k v budúcnosti zročným splátkam výživného je nesprávne a je priamo v rozpore s ust. § 162 ods. 1 a 2 O.s.p., ktoré bez akejkoľvek možnosti výnimky určujú, že rozsudky o výživnom sú v celom rozsahu predbežne vykonateľné, teda že ich možno vykonať bez ohľadu na ich právoplatnosť. Podanie odvolania proti predbežne vykonateľnému rozsudku, či jeho neskoršie doručenie oprávnenému nemá žiaden vplyv na jeho vykonateľnosť.“

12/ Pre rozhodnutie je zásadný i ten fakt, že samotný exekučný titul neviazal vykonateľnosť zameškaného výživného na právoplatnosť, ale na uplynutie lehoty 2 mesiacov od doručenia rozsudku. V súvislosti s tvrdeniami povinného o nesprávnosti výrokov o zameškanom výživnom (ktorých následkom je nadobudnutie predbežnej vykonateľnosti) súd dodáva, že v exekučnom konaní je exekučný súd obsahom rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že všetky vytykané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu. Nerešpektovanie exekučného titulu by totiž znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20 Cdo 1940/2008). Exekučný súd zároveň za nepodstatné považoval tvrdenia povinného o tom, že v prípade zmeny (zníženia výšky vyživovacej povinnosti) exekučného titulu odvolacím súdom, by povinný nemal zákonnú možnosť požadovať vrátenie už uhradeného zameškaného výživného nad rámec stanovený odvolacím súdom (z dôvodu existencie zásady, že spotrebované výživné na maloleté deti sa nevracia) a že by sa tým zhoršila jeho životná situácia, nakoľko ide o hypotetickú otázku a táto rovnako nemá vplyv na predbežnú vykonateľnosť exekučného titulu.

13/ Možno teda uzavrieť, že obrana povinného spočívajúca v tvrdení, že zameškané výživné nie je možné v exekúcii vymáhať, nakoľko výroky, ktorými bolo priznané nie sú vykonateľné, a to ani predbežne, nie je dôvodná a také tvrdenia nie sú v súlade s platnou právnou úpravou, ani s exekučným titulom. Podané odvolanie v prípade predbežne vykonateľných výrokov rozhodnutia nemá suspenzívne účinky a povinný je napriek podanému odvolaniu povinný splniť povinnosť z exekučného titulu. Keďže povinný mal podľa exekučného titulu povinnosť splniť zameškané výživné do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia, ktoré je v tejto exekučnej veci exekučným titulom, a s ktorým je v zmysle § 44 CMP spojená jeho predbežná vykonateľnosť, pričom vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie ani sťažnosti netvrdil, že by zameškané výživné uhradil a už vôbec nepreukazoval, bol návrh na vykonanie

exekúcie podaný oprávnenými v súlade s § 48 ods. 2 Exekučného poriadku a exekúcia začatá dôvodne. Sťažnostný súd preto vzhľadom na uvedené vyhodnotil sťažnosť povinného ako nedôvodnú a podľa § 250 ods. 1 CSP ju zamietol v celom rozsahu.

14/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

15/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

16/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

17/ Oprávnení 1/ - 2/ si v rámci sťažnosti uplatnili trovy exekúcie, ktoré však nevyčíslili, preto sudca vychádzal zo spisu. Oprávnení boli v konaní zastúpení právnym zástupcom (advokátom), pričom im za vyjadrenie k sťažnosti povinného proti rozhodnutiu, ktorým bol jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, vznikli výdavky za toto vyjadrenie. Vychádzajúc z oprávnenými uplatneného nároku na zameškané výživné ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 6 368,33 EUR, priznal sudca oprávneným podľa §199a ods. 1, § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, ods. 4, § 13a ods. 2 písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhradu trov konania za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti odmenu vo výške 110,38 EUR a 12,52 EUR ako režijný paušál za rok 2023 + 24,58 EUR ako 20% DPH. Trovy exekúcie oprávnených za vyjadrenie k sťažnosti povinného vo výške 147,48 EUR priznané im týmto rozhodnutím a vo výške 147,48 EUR, priznané im rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).